

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Externis Regulis Amoris Et Morum, Legibus Utique, ac Præceptis
Virtutum Theologicarum, & Cardinalium, necnon Decalogi & Ecclesiae -
Libros Vndecim Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput II. Charitatis supernaturalitas.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73203)

quatenus summè in se bonus & perfectus, fonsque omnis bonitatis & perfectionis. Et bonitatis quidem nomine quæcumque divina perfectio intelligitur, si sermo sit de charitate generaliter dicta; sed si sermo sit de charitate præfilius accepta, prout ab aliis virtutibus theologis ex parte objecti formalis distincta, intelligitur bonitas infinita in omni genere entis & boni, quatenus scilicet omnem in se complectitur bonitatem, omnem excellentiam, omnem delectabilitatem, omnem perfectionem, secundum ea quæ dixi to. 1. l. 8. n. 598.

- 4 Atque hinc perspicua est excellentia charitatis, tanta, ut à sanctis Doctoribus merito vocetur *regina virtutum*. A Discipulo quem diligebat Jesus, *plenitudo legis*. A Gregorio Magno l. 6. in Psal. 60. *mater & custodia omnium bonorum*. A Doctore charitatis Augustino serm. 42. de temp. *decus sanguinis Christi*. Tr. 2. in epist. Joan. *margarita Evangelica*. Lib. 2. contra Julian. c.... *supereminantissimum donum*.

CAPUT II.

Charitatis supernaturalitas.

- 5 Charitatem esse donum supernaturale, constat ex ipsius definitione, *virtus infusa à Deo*, & ex iis quæ dixi to. 1. l. 9. c. 15. & seqq.

- 6 Quia verò de entibus supernaturalibus, charitatisque & aliorum actuum supernaturalitate frequentissima est apud Theologos mentio; in quo verò sita sit eorum supernaturalitas, adeò obscurum est, ut duos vix Theologos invenias eodem id modo explicantes; ad claram brevemque difficultatis istius explanationem sequentia observari possunt.

- 7 Primò, non omne illud supernaturale esse, quod superat exigentiam istius vel illius creaturæ particularis, in genere causæ materialis & efficientis. Quandoquidem ens supernaturale, ex communi Theologorum Philosophorumque Christianorum sensu, illud solum est, quod est supra naturalem facultatem creaturarum omnium, atque hoc sensu supra totam naturam creatam.

- 8 Secundò, sicut dantur quatuor causarum genera, scilicet efficiens, formalis, materialis, & finalis; sic considerari potest quadruplex supernaturalitas, videlicet in genere causæ efficientis, in genere causæ formalis, in genere causæ materialis, in genere causæ finalis.

- 9 Tertiò, supernaturale esse, illud omne, quod excedit totam naturam creatam, sive omnem facultatem naturalem creaturæ, secundum genus causæ, ad quod comparatur. Cum iste entis supernaturalis conceptus clarè explicet notionem ipsius, communi Theologorum Philosophorumque sensu recep-

tam; nec appareat quomodo melius explicari queat hoc quod dici solet, *supernaturale esse, quod superat facultatem totius naturæ creatæ*, nisi faciendo comparisonem ad diversa causarum genera, ita ut illud supernaturale sit in genere causæ efficientis, quod eo in genere superat vires naturales omnium creaturarum; in genere causæ materialis, quod per nullius creaturæ facultatem naturalem recipi potest in subiecto, respectu cuius supernaturale dicitur; in genere causæ formalis, quod per nullius creaturæ facultatem naturalem informare potest tale vel tale subiectum; in genere causæ finalis, quod respicit finem nullius creaturæ viribus naturalibus attingibilem.

Quartò, charitatem habitualementem, actualementem ex habituali procedentem, supernaturalem esse, tam in genere causæ efficientis, quam materialis & formalis: utpote inseparabiliter conjunctam cum gratia sanctificante, quæ secundum tria illa causarum genera, tam superat vires omnis creaturæ, quam unio hypostatica. Quam Cyrillus noster Alexandrinus in Concilio Ephesino absolute pronuntiat supernaturalem.

Charitas verò actualis, amplè & generaliter accepta, quæque nec procedit ex habitu charitatis, nec inseparabiliter conjuncta est cum gratia sanctificante, supernaturalis non est simpliciter & absolute, sed respectivè dumtaxat ad statum naturæ corruptæ, in quo donum est gratiæ actualis, sine quo nullus homo, in statu illo, Deum diligere potest finaliter propter se, ut pluribus demonstravi to. 1. l. 9.

An verò homo, in statu naturæ integræ, vel etiam Angelus, absque gratia actuali, Deum finaliter propter se diligere potuisset? Alii affirmant, alii negant, aientes, creaturam omnem rationalem, sibi relictam, finaliter reflecti ad seipsam, sive ad proprium bonum privatum, velut ad finem suum. Quod licet verum sit de natura corrupta, rationem non video quæ id demonstret de natura integræ.

CAPUT III.

Charitatis actus, seu affectus, & non solum effectus, omnibus ratione mentibus necessariis est necessitate mediæ ad salutem.

Charitatis actum, seu affectum, adultis peccatoribus necessitate mediæ necessarium esse ad justificationem, etiam per Sacramenta Baptismi & Poenitentiae consequendam, agendo de Sacramentis Baptismi & Poenitentiae, multifariam multisque modis probamus. 1º. ex sacris oraculis. 2º. ex communi traditione Sanctorum veterum ac novissimorum. 3º. ex Scholasticorum Principibus, Magistro Sententiarum, Alensi, S. Thoma, S. Bonaventura, Baconio nostro,